



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

§. 1. Difficile, sed necessarium, in quibusuis Præpositis Deum cognoscere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

cautè inserpunt. Erunt ergo radicitus euellenda, nostraque hac scriptione ita confutanda, vt planissimum cuius fiat, nihil probabilitatis in eis restare, nihil quod quemquam meritò mouere possit: sed hoc sensim pedetentimque faciemus, id ordinatè persequentes quod ad obedientiam conducere censuimus. Adspirabit ceteris illa pia & misericors Dei mater Maria, cuius è paucissimis verbis, illud dignissimum habemus, *Quodcumque dixerit vobis facite*. Da, sancta Mater, vt cordi meo loquatur tuus filius. & quod dixerit scribam, atque ita ab eius dictis scribendo non recedam, vt etiam à scriptis, viuendo & agendo non dissentiam.

## C A P V T II.

*De primo & maximè necessario obedientie fundamento, nempe vt obediens, Deum in Superiore adspiciet.*

**H**Oc præceptum exerte & grauius, non tantum commendauit, sed & B. Apostoli Pauli, & Iesu Christi Domini nostri verbis comprobauit B. Ignatius, & quid ex eo sequatur ostendit apud Ribad. lib. v. cap. de Obed. vt nulla dictorum repetitione sit opus.

*§. I. Difficile, sed necessarium, in bonis & malis Præpositis, Deum agnoscere.*

Arduum est nonnullis Christum Dominum in quouis Superiore intueri: vbi maximè in aliquem inciderint, durum, morosum, difficilem, æmulum, auctoritatis tenacem, perturbationibus expositum. Quid enim huic cum Christo Domino commune est, quem, vt alias è D. Bernardo retuli, quando cogitamus, *hominem nobis proponimus, mitem & humilem corde, benignum, sobrium, castum, misericordem, omni denique honestate ac sanctitate conspicuum*, cuius placida vox non auditur in plateis, qui linum fumigans non exstinguit, calamum quassatum non conterit; sed quod contractum est alligat, perditam quærit ouem, peccatorem ad pœnitentiam vocat, vultusque & oculorum maiestatem amabilitate miracoudit. Iam si hos vtrosque inter se composueris, & speciem intuearis externam, quid diuersius, & aduersa fronte magis repugnans reperiri potest?

Ita planè est, si, vt dictum est, speciem intuemur externam, nec ultra tendimus: at si penitus, vt homines decet, non solis sensibus abducamur, sed quæ sunt potiora & retrusiora scrutemur; hæc inter se ita conspirare fatebimur, vt facile sit agnoscere eandem vitiosam imperfectamque rem, rei sanctissimæ perfectissimæque imaginem præ se ferre posse; non quidem qua ratione vitiosa est; sed qua potest aliunde aliquid rei perfectioris ad se traductum habere.

Quod

Quod vt in hac materia dilucidè confirmemus, præ oculis est habenda lex à sanctis Apostolis in omnes Christianos lata, dicente S. Paulo, *Omnia anima potestates sublimioribus subdita sūt: non est enim potestas, nisi à Deo: quæ autem sūt à Deo, ordinata sūt. Itaque, qui resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirunt.* Vbi perpendendum, quàm certò asserat, potestatem esse à Deo, & Dei donum, Deoque resisti cùm potestati hominis, & quidem Ethnici, quales erant qui tum præerant, à subditis resistitur: eodemque modo regibus & iudicibus datam à Domino potestatem Sapiens asserit. Sed vt in ore duorum testium, imò duorum legislatorum, stet hoc potens verbum, audiamus & D. Perrum qui sic loquitur: *Subiecti estote omni humana creatura propter Deum: siue regi, quasi præcellenti: siue ducibus, tanquam ab eo missis, — quia sic est voluntas Dei. Et mox: Serui subditi estote in omni timore dominis, non tantùm bonis & modestis, sed etiam dyscolis. Hac est enim gratia, si propter Dei conscientiam sustinet quis tristitias, patiens iniuste.* En gratiam, en consolationem sanctam, si quis improbis pateat, multaque potius pati sit paratus, quàm vt in Dei potestatem rebellet, & conscientiam peccando inficiat. Hinc igitur, sed & Conciliorum sanctorum auctoritate constat, imperfectione, vitio, vel peccato solo, sua potestate non excidere Superiores: non potest autem hæc illis integra manere, quin demuetur & perpetuetur à Deo; à quo omnis perpetim & iugiter potestas pendet in cælo & in terra.

Cùm autem in parendo & se alteri subdendo, non bonitatis aut perfectionis, ac potestatis & auctoritatis à Deo necessariò profluentis ratio habeatur, nec minorem improbis, quàm probis obedientiam debeamus: profectò id argumento est, potestatem in vtriusque esse parem, nec eiusdem hominis, in Magistratu locati, subitoque à virtute in vitia delapsi, potestatem esse imminutam. Iam verò, cùm ratione potestatis vicarium Dei locum subeant Præpositi, si bonorum & malorum pare est potestas, firmissimè quoque nobis tenendum est, eos qui imperfectionum nauis nondum carent, non minùs Dei vicarios esse, nec minùs eius personam gerere, quàm qui omnibus virtutum numeris perfecti excellunt. Quemadmodum igitur probitate inæqualibus, ac æqualiter auctoritatem potestatemque regiam representantibus, & honor æqualis & obedientia deferri solet, ipsumque ad eò regem æqualiter referre creduntur: ita planè quemcunque æqua auctoritate tibi Præpositum nactus fueris, in huius potestatem si intentos mentis oculos defixeris, æquali in eo diuinæ potestati parebis, æqualem vicariam Dei auctoritatem veneraberis: & veluti in iis quæ sūt, Deum esse; in iis quæ intelligunt, intelligere; sic in iis qui imperant, Deum imperare spectandum est.